

МАЛЕНЬКІ ЖАРИНКИ

Неш

Федеральним агентам, які припхалися в мій кабінет, дуже пощастило.

По-перше, після поранення мій лівий хук уже не той, що раніше. По-друге, я вже давно взагалі нічого не відчував, тому мене практично неможливо було роздратувати чи спровокувати на якісь дурнуваті вчинки.

— ФБР у курсі, що у вас є особисті мотиви для розшуку Данкана Г'юго, — спецагентка Сональ Айдлер сиділа навпроти зі зразково виструнченою спиною, наче її на кілок настромили. Прискіпливий погляд затримався на плямі від кави на моїй сорочці.

Сональ Айдлер, залізна леді в напрасованому брючному костюмі, здавалося, снідає процесуальним кодексом. Поруч із нею сидів Нолан Грем, федеральний маршал США, вусань із невдоволеною пикою. Вочевидь, його змушували робити те, чого він робити не хотів. І позирав він на мене так, ніби це я у всіх смертних гріхах винен.

Мені й хотілося б розізнитися. Хотілося б відчутти ще бодай щось, окрім довбаної бездонної порожнечі, яка хвилями накочувалася і зтягувала щораз глибше. Але я тупо нічого не відчував. Вакуум. Спустошення.

— Проте ми не можемо допустити, аби ваші люди плуталися під ногами й заважали моему розслідуванню, — базікала Айдлер.

По той бік скляної стіни мого кабінету сержант Грейв Гоппер висипав пів тонни цукру в чашку кави й, не приховуючи обурення, намагався самим поглядом спопелити двох непроханих гостей-федералів. Усі інші мої підлеглі гули як у вулику, зайняті своїми справами, типовими для поліцейського відділка маленького містечка.

Як завше, дзвонили телефони, клацали клавіатури, офіцери й офіцерки несли службу, пихтіла кавоварка, виціджуючи чергову порцію найгіршої у світі кави.

Всі жили, дихали, щось робили. Всі, крім мене.

Я лише майстерно прикидався.

Схрестив руки на грудях. Плече пронизав біль, але мені було по цимбалах.

— Ціную вашу професійну етику, проте які в мене можуть бути особисті мотиви? Я не єдиний коп, якого підстрелили при виконанні.

— І точно не єдиний коп у списку, — вперше за весь час озвався маршал Грем.

Я зціпив зуби. Весь цей кошмар почався саме з того довбаного списку.

— Але ви стали першою мішенню, — зауважила Айдлер. — Ваше ім'я є в тому переліку правоохоронців та інформаторів. І напад на вас — це не просто замах абощо. Вперше у ФБР з'явилася зачіпка, яка може реально вивести на Ентоні Г'юго.

І вперше в її голосі прозвучала бодай якась емоція. Спец-агентка Сональ Айдлер теж мала особистий мотив у цій справі: притиснути кримінального авторитета Ентоні Г'юго.

— Не можна допустити ані найменшого витoku інформації. Наголошую: ця справа має найвищий рівень конфіденційності, — торочила вона. — Саме тому ми категорично проти втручання місцевих. Навіть місцевих зі значками. За всі вчинки доведеться розплачуватися, а благими намірами вимощена дорога до пекла.

Я знічев'я потер підборіддя й виявив, що щетина от-от набуває права називатися бородою. Колись щоранку голився, та останнім часом на все забив.

Отже, міс Айдлер вважала, що я веду власне розслідування. З огляду на всі обставини, вельми слушне припущення. От тільки вона не знала одного мого темного секретика. Ніхто не знав. А секрет був у тім, що хоча зовні мої рани загоїлися і я щодня вбирився в поліцейську уніформу й приїздив у відділок, та всередині був спустошений, мертвий. Нічого не відчував і нічого не хотів. Не хотів навіть знайти того, хто в мене стріляв.

— А що ви пропонуєте робити, якщо раптом Данкан Г'юго повернеться й підстрелить ще кількох містян? Закрити очі? — буркнув я.

Федерали презирнулися.

— Ні, я сподіваюся, що ви будете доповідати про всі події місцевого масштабу, які можуть стосуватися справи сімейки Г'юго, — безапеляційно заявила міс Айдлер. — ФБР має куди більше сил та засобів, ніж ваш відділок. Без образ. А ще ФБР діє неупереджено. Ні в кого нема особистих мотивів.

У моїй внутрішній порожнечі щось зашкрябало. О! Сором.

Може, в мене й були особисті мотиви, але особистої мотивації не було. Хоча мала би бути. Я мав би сам вистежувати того виродка. Якщо не заради себе, то бодай заради Наомі й Вейлей. Данкан Г'юго поставив під удар життя нареченої мого брата та її племінниці, він їх викрав і тримав заручницями, шукаючи чортів список, через який я отримав два кульові.

Проте щось у мені померло в тій довбаній канаві. А те, що вижило, не було варте й доброго слова.

— Маршал Грем тимчасово переїде у Нокмаут. Він відповідатиме за вашу безпеку й видивлятиметься, чи нема чого підозрілого, — торочила далі Айдлер.

Вусань таким новинам радів явно не більше, ніж я.

— Чи нема чого підозрілого? — фиркнув я. — Наприклад?

— Хочете ви того чи ні, та всі зазначені в списку особи отримують федеральний захист, допоки ми не усунемо загрози з боку синдикату Г'юго, — люб'язно розжувала мені міс Айдлер.

Господи. Якщо люди дізнаються, що сюди прислали федеральних агентів, які тільки й видивлятимуться, поки хтось порушить закон, місто за три секунди на вуха стане. А в мене немає сил із таким гемороем розбиратися.

— Мені не потрібен захист. Якщо в макітрі Данкана Г'юго є бодай дві звивини, то він давно виїхав зі штату, а то й із країни.

Принаймні я себе в цьому переконував численними безсонними ночами.

— З усією повагою, шефе, у вас всадили дві кулі. Зараз за цим столом уже хтось інший міг би сидіти. Вам ще пощастило, — маршал Грем посміхнувся собі у вуса.

— А як же братова наречена та її племінниця? Це їх Г'юго викрав. Хіба їм не потрібен захист?

— Немає жодних підстав вважати, що громадянкам Наомі й Вейлей Вігт щось загрожує, — відповіла спецагентка ФБР.

Поколювання у плечі переростало в глухе болісне пульсування — якраз до пари тому, як гупало в моїх скронях. Я кепсько спав і встав не з тієї ноги. І якщо ці двоє добровільно не звальять з мого кабінету, я вже не гарантую, що буду поводитися в рамках статуту.

Зібравши всі залишки терпцю й свого незрівнянного південного шарму, я підвівся й мовив:

— Ясно. А тепер, коли ваша ласка, я мушу повернутися до виконання своїх прямих службових обов'язків.

Агенти-приблуди теж встали. Суто формально ми потиснули руки.

— Буду щиро вдячний, якщо мене теж триматимуть у курсі справи. Як не крути, в мене ж «особисті мотиви» й усе таке, — докинув я, коли вони вже шурували на вихід.

— Авжеж, ми будемо надавати вам усі необхідні відомості, — запевнила Айдлер. — Але й ви телефонуйте, щойно пригадаєте якісь подробиці інциденту.

— Обов'язково, — процідив я крізь зуби.

Вогнепальне поранення, втрата пам'яті й внутрішня порожнеча призвели до того, що від мене колишнього залилася тільки тіль, нежива оболонка.

— Не прощаємось, — буркнув Грем, і прозвучало це як погроза.

Я дочекався, поки вони благополучно заберуться геть із мого відділка, тоді схопив з вішалки куртку, накинув на себе. Коли просовував руку в рукав, дірки в лівому плечі й тубі відгукнулися болем.

— Шефе, що там? Усе нормально? — запитав Грейв, щойно я вийшов зі свого кабінету.

Зазвичай сержант Гоппер наполягав би на детальному рольовому відтворенні діалогу з федералами, і ще добру годину ми б разом обсирали цю бюрократичну фігню. Але після того замаху... коли мене підстрілили і я ледь не склеїв ласти... Відтоді всі панькаються зі мною наче з малою дитиною.

Може, я не так уже й майстерно прикидаюся.

— Порядок, — відмахнувся я.

— Точно? — не відступав Грейв.

— Ага.

Наша новенька патрульна як на пружинах підскочила з місця:

— Шефе, я в обід зганяю в «Діно», вам щось узяти?

Таші Баннерджі народилася й виросла в Нокмауті. Щойно закінчила поліцейську академію і тепер працювала в мому відділку. Щодня приходила в чистій напрасованій уніформі й до блиску начищених туфлях. Довге чорне волосся закручувала в сувору, хоча й велетенську гульку. А лишень чотири роки тому я випишував їй штраф за те, що вона, навчаючись у випускному класі, унадилася на коні під'їжджати до віконця прийому-видачі замовлень для водіїв. Власне, в молодості ми майже всі бодай раз та й переступали межі дозволеного. Проте головне — що потім свідомо вибрали захищати закон і порядок, а не обходити їх.

— Я що, сам не знайду, чим пообідати? — гаркнув я.

Таші на мить спохмурніла, але тут же начепила усміхнену маску, мовляв, усе гаразд. А я почувався так, наче копнув цуценя. Бляха. Я ставав таким, як брат.

— Утім, дякую за піклування, — спробував я виправитися.

Ну триндець. Тепер треба якось спокутати провину. Знову. Зробити ще один красномовний вчинок, який означатиме «Вибачте, що вкотре повівся як мудака». От тільки в мене не зосталося на це сил. Ще тільки середина робочого тижня, а я вже двічі пригощав усіх кавою і пончиками. А після особливо ганебної істерики через несправність довбаного термостата ще й припер усім по коробці цукерок із заправки.

— Я на фізотерапію. Повернуся за годину, плюс-мінус.

На тім я діловито покрокував на вихід, буцімто мав купу важливих справ. Насправді ж просто уникав колег. І спілкування з ними.

Прогнав усі думки й спробував зосередитися на тому, що мене оточувало.

Я вийшов надвір і зачинив за собою скляні двері муніципальної будівлі імені Нокса Морґана, і мене приголомшила пасторальна краса північновірджинської осені. Сонце світило так яскраво, що аж очі заболіли. Дерев обабіч вулиць неначе влаштували показ мод і змінили нудне зелене вбрання на яскраві багряні, жовті й помаранчеві шати. У вітринах середмістя красувалися гарбузи й мініатюрні тюки сіна.

Тишу розітнув рев мотоцикла. Повз мене промчав Гарві Літґоу в рогатому шоломі й з пластиковим скелетом на пасажирському сидінні.

Гарві помахав мені й додав газу, щонайменше на двадцять кілометрів перевищуючи дозволену в межах міста швидкість, наче йому закони не писані.

З усіх пір року я завжди найбільше любив осінь. Осінь — це нові починання. Симпатичні дівчата в плетених светриках. Новий футбольний сезон. Затишні вечори вдома. Посиденьки біля багаття. Перші холоди, які дають право зігріватися бурбоном.

Але все це лишилося в минулому. Принаймні для мене. Я став іншою людиною.

Звісно, про фізіотерапію я збрехав. Але ж треба було десь сховатися, щоб мене не побачили в середмісті. Єдине, що спадало на думку, — піти додому.

Так, піду додому, зроблю бутер, запхаю його собі в горлянку, посиджу на самоті. Гляди, якось дотягну до вечора й постараюся не бути козлом.

Бляха, мені треба було зібрати себе до купи. Хіба так важко просто перебирати папери в кабінеті й повсякчас подавати ознаки життя, щоб усі вірили, що перед ними той самий шеф, а не лише його оболонка?

— Салют, шефе! — гукнула Таллула Сент-Джон, співвласниця місцевого кафе «Оберт двигуна» й найкраща в місті автослюсарка. Вона перебігала вулицю в забороненому місці, дві довгі чорні коси підстрибували на кожному кроці. Таллула була в робочому комбінезоні й із чималою торбою через плече. І несла стаканчик кави, приготованої, найімовірніше, її чоловіком.

— Доброго ранку, — кивнув я.

Либонь, улюблена розвага всіх жителів Нокмаута — плювати на закон. Здавалось, один я розрізняв чорне й біле, а всі інші бачили світ у відтінках сірого. Воно й не дивно: в місті, яке колись заснували безправні повстанці, й досі терпіти не могли правил і законодавчих норм. Колишній начальник поліції більше двадцяти років тільки значок натирав — як символ влади — та користався зі свого становища. А на громаду й порядок у місті йому було начхати.

Я очолював відділок от уже п'ять років. Нокмаут був моїм домом, а нокмаутці — моєю родиною. Ясна річ, я не зміг навчити їх поважати закон. А невдовзі вони всі ще й зрозуміють, що я вже не спроможний їх захищати. Це лише питання часу.

У кишені пілікнув телефон. Я на автоматі потягнувся по нього лівицею, а тоді згадав, що віднедавна ношу мобільний з правого боку. Матюкнувся собі під носа й таки дістав телефон. Правою рукою з правої кишені.

Нокс: «Перекажи федералам, щоб поцілували тебе в сраку. І мене. І все місто нехай у сраку поцілують».

Звісно, брат уже знав про федералів. Либонь, Айдлер і Грем ще тільки в'їзний знак побачили, а увесь Нокмаут уже знав про їхній приїзд. Але мені не хотілося про це говорити. Мені взагалі нічого не хотілося.